

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 706/2526

พนักงานอัยการกรมอัยการโจทก์ นายสุรศักดิ์ ชันแก้ว กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 277 ทวิ, ป.อ. มาตรา 277 ตรี, ป.อ. มาตรา 279, ป.อ. มาตรา 280, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

ขณะเกิดเหตุไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นว่าจำเลยกระทำความผิดพนักงานสอบสวนคงมีแต่พยานพฤติเหตุแวดล้อมกรณีเท่านั้นข้อเท็จจริงอันเป็นรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำความผิดของจำเลยก็อาศัยจากคำให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยดังนั้น การที่จำเลยให้การรับสารภาพตลอดมาตั้งแต่ชั้นจับกุม สอบสวน จนถึงชั้นพิจารณาของศาล จึงยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยให้การรับสารภาพเพราะจำนนต่อพยานหลักฐานของเจ้าพนักงานหรือของโจทก์ คำรับสารภาพของจำเลยเป็นการลู่แก่โทษต่อเจ้าพนักงานและให้ความรู้แก่ศาล ถือได้ว่าเป็นเหตุบรรเทาโทษ มีเหตุอันควรปราณีชอบที่ศาลจะลดโทษให้แก่จำเลยได้โจทก์ขอให้เพิ่มโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92มาด้วยเมื่อศาลพิพากษาให้ประหารชีวิตจำเลย และตามมาตรา 54 ให้ศาลเพิ่มโทษก่อนแล้วจึงลดจากผลที่เพิ่มแล้วนั้นเมื่อศาลเพิ่มโทษจำเลยมิได้เพราะเป็นโทษประหารชีวิตจึงคงลดโทษให้จำเลยสถานเดียว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้กำลังประทุษร้ายและข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงวิมล ซึ่งมีใช้ภริยาของจำเลย โดยจำเลยทั้งสองผลัดเปลี่ยนกันข่มขืนกระทำชำเราอันเป็นการโทรมหญิงจนสำเร็จความใคร่ของจำเลยทั้งสอง โดยเด็กหญิงวิมลอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้และไม่ยินยอมจำเลยทั้งสองได้ร่วมกันใช้กำลังประทุษร้ายอุดปากจุมูกและรัดคอเด็กหญิงวิมลโดยเจตนาฆ่าเด็กหญิงวิมลถึงแก่ความตายในขณะเกิดเหตุ ก่อนคดีนี้จำเลยที่ 2 ซึ่งมีอายุเกินกว่า 17 ปีแล้วเคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก 2 ปีฐานลักทรัพย์ มากระทำความผิดคดีนี้อีกภายในเวลา 5 ปี นับแต่วันพ้นโทษ ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276, 277, 277 ทวิ, 277 ตรี, 279, 280, 288, 83พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมฯ ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2525 มาตรา 3 และเพิ่มโทษจำเลยที่ 2ตามมาตรา 92 ด้วยจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ จำเลยที่ 2 รับว่าเคยต้องโทษและพ้นโทษจริงตามฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 277 ตรี(2), 288 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมฯ ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2525 มาตรา 3 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นการกระทำความผิดเดียว ผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามมาตรา 277 ตรี(2) อันเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามมาตรา 90 ให้วางโทษประหารชีวิต คำขอของโจทก์ที่ให้เพิ่มโทษจำเลยที่ 2 นั้น ศาลได้ลงโทษประหารชีวิตจำเลยที่ 2 แล้ว จึงเพิ่มโทษไม่ได้ คำขออื่นของโจทก์ให้ยกจำเลยทั้งสองอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนจำเลยทั้งสองฎีกาขอให้ศาลฎีกาปราณีลดโทษแก่จำเลยทั้งสองศาลฎีกาวินิจฉัยว่า แม้โจทก์จะมีเด็กชายวิรัตน์พี่ชายของเด็กหญิงวิมลผู้ตายเป็นพยานเบิกความยืนยันว่า จำเลยทั้งสองเป็นผู้นำตัวผู้ตายไปในคืนเกิดเหตุเข้าวันรุ่งขึ้นพบศพผู้ตายมีร่องรอยถูกข่มขืนกระทำชำเรา เป็นเหตุให้เจ้าพนักงานตำรวจทำการสืบสวนจับกุมตัวจำเลยทั้งสองมาสอบสวนดำเนินคดีนี้ได้ในเวลาต่อมาก็ตามแต่ในขณะ

เกิดเหตุโจทก์ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นยืนยันว่าจำเลยทั้งสองเป็นคนร้ายร่วมกันกระทำความผิด เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจทำการสืบสวนจับกุมจำเลยได้ จำเลยทั้งสองก็ได้ให้การรับสารภาพด้วยความสมัครใจ พร้อมทั้งนำเจ้าพนักงานตำรวจไปชี้สถานที่เกิดเหตุ ทำบันทึกการนำชี้ และถ่ายภาพประกอบไว้เป็นหลักฐาน ข้อเท็จจริงอันเป็นรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองจึงอาศัยจากคำให้การรับสารภาพของจำเลยทั้งสองนั่นเอง สำหรับพยานหลักฐานของโจทก์ที่เจ้าพนักงานตำรวจทำการสืบสวนได้ความนอกเหนือไปจากคำให้การรับสารภาพของจำเลยทั้งสอง เช่น การตรวจพบร่องรอยเล็บขูดข่วนที่ร่างกายของจำเลยทั้งสองโจทก์ก็ไม่อาจนำสืบพิสูจน์ยืนยันได้ว่าร่องรอยบาดแผลเกิดขึ้นแก่จำเลยเมื่อใด และผู้ตายเป็นผู้ใช้เล็บขูดข่วนก่อนถูกฆ่าตายหรือไม่ คราบโลหิตที่ตรวจพบจากของกลางที่ยึดมาได้จากบ้านจำเลยแม้จะเป็นโลหิตหมู่เดียวกับโลหิตของผู้ตาย ก็ยังไม่แน่ชัดว่าคราบโลหิตดังกล่าวเป็นโลหิตของผู้ตายหรือไม่ เนื่องจากคดีนี้ในขณะเกิดเหตุกล่าวหาว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นโดยเจ้าพนักงานผู้สืบสวนคดีคงมีพยานหลักฐานซึ่งเป็นพยานพยานเหตุแวดล้อมกรณีเท่านั้น ฉะนั้นการที่จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพด้วยความสมัครใจตลอดมาตั้งแต่ชั้นจับกุมสอบสวนจนถึงชั้นพิจารณาของศาล จึงยังฟังไม่ได้ว่าได้ให้การรับสารภาพเพราะจำนนต่อพยานหลักฐานของเจ้าพนักงานหรือของโจทก์ ด้วยเหตุนี้คำให้การรับสารภาพของจำเลยทั้งสองเป็นการลู่แก่โทษต่อเจ้าพนักงาน และเป็นการให้ความรู้อำนาจประโยชน์แก่ศาลได้นำมาวินิจฉัยประกอบพยานหลักฐานของโจทก์ในชั้นพิจารณาให้รับฟังได้แน่ชัดโดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยทั้งสองได้ร่วมกันกระทำความผิดดังกล่าวจริงคำให้การรับสารภาพของจำเลยทั้งสองจึงถือได้ว่าเป็นเหตุบรรเทาโทษ มีเหตุอันควรปรานีชอบที่ศาลจะลดโทษให้แก่จำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 และสำหรับจำเลยที่ 2 ซึ่งโจทก์ขอให้เพิ่มโทษตามมาตรา 92 มาด้วยนั้น เนื่องจากศาลอุทธรณ์พิพากษาให้ลงโทษประหารชีวิตจำเลย และตามมาตรา 54 ให้ศาลเพิ่มโทษก่อนแล้วจึงลดโทษจากผลที่เพิ่มแล้วนั้น เมื่อศาลเพิ่มโทษจำเลยมิได้เพราะเป็นโทษประหารชีวิต จึงคงลดโทษให้จำเลยที่ 2 สถานเดียวพิพากษาแก่เป็นว่า ให้ลดโทษประหารชีวิตแก่จำเลยทั้งสอง 1 ใน 3 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52(1) เป็นโทษจำคุกตลอดชีวิตนอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

พิศิษฐ์ เทชะบำรุง · สุชาติ จิระชาติ · วีระ ทรัพย์ไพศาล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/706/2526>